

Tünékeny álmok tengerén...

A legszebb álmok életén
Torz vízköpő üldögél
S lelkének gyilkos mérgeit
Szent sebekben szétveti

Nevet, címet eldobott
Rendje, rangja megkopott
Életének álmait
Gyilkos árnyak elveszik

Küzdött értük lelkesen
Vér, s fájdalomterhesen
Mindez mégis mit sem ért
Hisz démonképpel szemben él

Nem kívánta meg elébb
Hogy fényük mások rávessék
Vágya tárgya valahol
Saját ösvény, zord vadon

Tündérerdő, angyalfény
Illúzió, hamis lét
Igaz érték, merre nézz?
Valós kincs, jaj, oly kevés

Értéket hol kereshetek
Látszatnak terei felett
Ott rejtezik palotám
Hol a fény majd megtalál

Elvetted, mi eldobott
Hálám örök fényt adott
Eldobott, mi elveszett
Oly boldogság ez nekem

Csak szép lett volna oly nagyon
Ha öröm csillan a havon
Jégverésből halk eső
Zimankóból lágy szellő

Miért van az, hogy rettegés
Szíved éppen tépi szét
Pedig léted kín helyett
Öröm lángja tölti meg?

Eltűnhet-e árnyvarázs
Vagy jussa örök pusztulás?
Örök kérdésként e lény
Suhan lelkem kék egén

Szorongás ha megtalál
Utolér-e mord halál?
Kérded sokszor magadtól
Hát senki nincs, ki felkarol?

S mikor kérdés testet ölt
Ki légyen, ki Rád köszönt?
Félelem és rettegés
Sírba száll a halk remény

Bujkál Benned kínrománc
Morbid képet így találsz
Rettegésből útra kél
Homályból a part felé

Nem félek, nem koldulok
Akkor sem, ha elbukok
Harcolok a végzetért
Bár céloom olykor ködbe vész

Halló lélek most fülel
Érkezik-e égi jel
Jelet vár, mit nem kapott
Csak pár csalóka limlomot

Életét a Hold felett
Álmok lángja tölti meg
S álmának ha vére hull
Egy perccel sem éli túl...

~ Nemiel C Logismord